

Abért Gergő: A csodás iránytű

Az osztálykirándulás egy híres városban volt. A gyerekek izgatottan sétáltak be a kiállítóterembe, ahol régi játékok és szerszámok voltak kiállítva.

Peti észrevett a sarokban egy iránytűt. Le volt esve a falról, pókháló és por borította. Ott árválkodott egyedül.

- Segíts! – suttogta az iránytű.
- Ki szólt? Ki suttog? – gondolkodott hangosan a kisfiú.
- Én szóltam, itt vagyok lent a sarokban. Hajolj csak le és meglátsz! – szólt halkán az iránytű.
- Hát te hogy kerülsz ide? – kérdezte Peti.
- Leestem a falról, már több, mint ötven éve.

A fiú a kezébe vette, lepókhálózta, letörölgette.

- Hiszen te nem is jól mutatod az égtájakat! Körbe-körbe mennek a mutatóid!
- Tudom – felelte a szerkezet.
- Én nem hagyományos iránytű vagyok, hanem egy varázs iránytű. Csak a jószívű, kedves embereknek mutatom meg a helyes irányt. Ha háromszor rám fűjsz és jó ember vagy, akkor megmutatom merre van észak, dél, kelet és nyugat.

A kisfiú ráfűjt háromszor és hopp, az iránytű mutatói megálltak a helyes irányt mutatva. Péter mosolygott.

- Köszönöm, hogy felvettél a földről! – hálálkodott a szerkezet.
- Szívesen. Most pedig visszateszlek a helyedre – válaszolt Peti.

Így történt, hogy fél évszázad utána az iránytű visszakerült a helyére és azóta is csak a jó embereknek mutatja meg a helyes irányt.